

У детективному бюро «Замкова шпарина» панувала похмура атмосфера. Двоє хлопців сиділи за письмовим столом і спостерігали за мухою, що кружляла біля лампи. Зрештою Юлик відкинув чубчик убік і, гучно відсунувши стілець, підвівся.

— Якщо зараз у дверях не з'явиться якийсь клієнт, я, мабуть, з'їду з глузду! — пирхнув він. — Як таке можливо, що вже тиждень нічого не відбувається? Куди поділися всі злочинці? Грають у шахи чи допомагають стареньким перейти дорогу?

Микола безпорадно знизав плечима, а муха з гучним дзижчанням ударилася об шибку. І тут, наче за командою, відчинилися двері.

— Чи мають шановні детективи хвилинку часу? — стоячи на порозі, запитала бабуся. — Якщо так, то вам варто вирушити зі мною до Ади — приємної літньої пані, із якою ми знайомі вже багато років. Зараз у неї серйозні неприємності. Цієї ночі пані Аду пограбували.

— Яка чудова новина! — Юлик усміхнувся від вуха до вуха, а Микола від радості плеснув у долоні.

Бабуся високо здійняла брови.

— Ви, здається, збожеволіли! — зітхнула вона.

— Ні, я лише хотів сказати, що ми раді нарешті мати якусь справу для розслідування, — пояснив Юлик.

Бабуся кивнула й повісила на плече улюблену червону сумочку. Хлопці взяли записники й ліхтарики. Микола прихопив іще й лупу, а Юлик про всяк випадок запхав у кишеню рогатку. І нарешті вони всі разом вирушили до пані Ади.

Хлопці припускали, що в бабусиної знайомої поцупили гроші, можливо, якусь цінну брошку або золотий годинник. Проте на місці з'ясувалося, що

зłodій орудував у саду, а не вдирався до будинку. Одрразу впало в око, що поміж доглянутих клумб і на акуратно підстриженому газоні є витоптані й свіжо-скопані ділянки. Вочевидь хтось обчистив квітники й повисмикував саджанці, залишивши в землі глибокі вирви.

Пані Ада в синьому комбінезоні й жовтому солом'яному капелюсі сиділа на затіненій дерев'яній веранді. Очі в бабусиної знайомої були червоні, а руки так сильно тремтіли, що ледь могла втримати чашку з чаєм. Сусід, пан Цезарій, теж явно стурбований, утішав її, як умів:

— Подібне трапляється, дорога моя. Такі зараз часи. — Похитав головою і додав: — Добре, що злодії не вдерлися до будинку. Усе могло закінчитися значно гірше!

Побачивши бабусю й хлопців, пані Ада опанувала себе. Підвелася, витерла ніс й привітала гостей. Потім провела їх садом. «Місцем злочину», — подумав Микола.

— Ось, бачите? — указала літня пані на знищену клумбу. — Тут росли братки, сині дзвіночки й декоративний люпин, а там, під парканом, — чорнобривці, гладіолуси й маргаритки. Злодії викопали ще й лаванду і бурачок, забрали навіть розсаду суниці*, — зітхнула вона, а бабуся лагідно поплескала ту по плечу. Очі пані Ади знову наповнилися слізьми. — Проте це ще не найгірше. Братки й маргаритки гарні, але загалом ті є звичайними й недорогими рослинами. Деякі навіть уже відцвіли... Проте злодії украли мою гордість, те, чим я найбільше пишалася, — вона так сильно похитнулася, що пан Цезарій мусив підтримати сусідку. — Вони забрали з теплиці цибулини дивовижних і надзвичайно рідкісних чорних тюльпанів**. Один уже навіть зацвів.

* Братки — маленькі різнобарвні квіточки, схожі на обличчя; дзвіночки — квіти у формі дзвоників; люпин — високі квіти з довгими суцвіттями, схожими на свічки; чорнобривці — яскраво-помаранчеві або жовті квіти з особливим ароматом; гладіолуси — високі квіти з великими бутонами, схожі на мечі; маргаритки — маленькі білі або рожеві квіточки, схожі на ромашки; лаванда — ароматна фіолетова квітка; бурачок — низька рослина з дрібними квітками; суниця — смачна лісова ягода, що росте на низеньких кущиках.

** Чорний тюльпан — декоративна трав'яниста рослина з великими квітками, що мають форму ковпачка й різне забарвлення.

Квітка була така чудова, — прошепотіла літня пані й сховала обличчя в долонях.

— Я переконаний, що за крадіжки відповідальні хулігани. Це, без сумніву, ті самі, які минулого тижня поламали в парку форзиції та велику стару магнолію*. Понівечена трамвайна зупинка на нашій вулиці, звісно, — теж їхня робота. Ці хулігани не мають совісті й, зрозуміло, нічого не тямлять у квітах. Вони прокралися до пані в сад і винесли все, що потрапило до рук. І звичайні дзвіночки, і безцінні тюльпани, — пан Цезарій був помітно пригнічений.

— Як це «безцінні»? — здивувався Юлик. — У квітковій крамниці на розі стоять відра з тюльпанами, і вони зовсім недорогі. Лише три злоті** за один, — для наочності Юлик показав три пальці.

— А ти бачив серед них тюльпани із чорними пелюстками? — запитала пані Ада.

— Ну, ні, — зізнався Юлик. — Але ж не буває чорних квітів, — додав хлопець і невпевнено глянув на Миколу, який щось нотував у записнику.

— Бувають, проте вони справжня рідкість, — запевнила літня пані. — Я саме вивела такий унікальний сорт. Чорний, як смола, тюльпан я зберігала в теплиці й планувала показати його на виставці

* Форзиція — кущ, що цвіте яскраво-жовтими квітами ранньою весною; магнолія — дерево з білими або рожевими великими запашними квітами.

** Злотий — національна валюта Польщі.

квітів. Той посів би перше місце, я в цьому впевнена. А тепер, — вона безпорадно знизала плечима, — усе пропало.

Пан Цезарій, теж чудовий садівник, із розумінням закивав головою і вже вкотре попросив:

Не засмучуйтеся,
дорога пані Адо.

— А скільки коштує такий рідкісний тюльпан? — поцікавився Микола.

— Ясна річ, він значно дорожчий за звичайні тюльпани. Така виняткова квітка для кожного садівника — справжній скарб, щось на зразок унікального витвору мистецтва. Колись за одну цибулину чорного тюльпана в Амстердамі можна було придбати цілу кам'яницю*! Ті часи давно минули, проте цибулини рідкісних сортів усе ще мають велику цінність і до того ж дуже красиві! А мій чорний був найпрекрасніший. Упевнена, він став би окрасою багатьох виставок. Може, варто зателефонувати в поліцію? — запитала бабусина знайома слабким голосом, нервово стискаючи пальці.

Проте сусід, пан Цезарій, щиро її від такої ідеї відраджував:

— Це нічого не дасть. Ви гадаєте, що поліціанти бігатимуть містом у пошуках зів'ялих і поламаних квітів? Запевняю, вони навіть пальцем не поворухнуть. Марна справа.

Пані Ада зблідла й почала обмахуватися солом'яним капелюхом. Запала незручна тиша. Микола, який уже певний час відчував на собі чийсь погляд, озирнувся. Він помітив невеличкий будинок одразу за парканом. На другому поверсі у вікні хтось причаївся й не лише уважно стежив за тим, що відбувається в саду, а ще і явно намагався підслухати розмову гостей пані Ади крізь невелику шпарину.

* Кам'яниця — мурований будинок із цегли або каменю.